

Arrest

nr. 181 440 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 20 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden op 20 december 2013 betekend aan verzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NOTENBAERT, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te D. A. op [...] 1961.

Op 9 september 2010 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 16 december 2010 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag ontvankelijk. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en verzoekers dossier werd voor advies overgemaakt aan de arts-adviseur.

Op 23 juli 2012 verschaftte de arts-adviseur een medisch advies.

Op 27 juli 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Er werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 97 962 van 27 februari 2013 deze beslissingen heeft vernietigd.

Per aangetekend schrijven van 24 april 2013 werd verzoeker uitgenodigd binnen de 4 weken om zijn dossier te actualiseren en recente medische attesten voor te leggen.

Op 14 juni 2013 besliste de gemachtigde verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te weigeren om technische redenen. Er werd eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad.

Op 9 augustus 2013 besliste de gemachtigde voormelde beslissingen van 14 juni 2013 in te trekken.

Bij arrest nr. 111 896 van 14 oktober 2013 verwierp de Raad het beroep nu dit doelloos was geworden.

Op 11 september 2013 verleende de arts-adviseur een medisch advies.

Op 16 september 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 9 september 2010 ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 9.9.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*K., A. K. (R.R.: [...])
nationaliteit: Armenië
geboren te D. A. op [...]1961
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.12.2010 , deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald/d voor K, A. K. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 11.9.2013) in gesloten omslag

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”

Op 20 september 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: K., A. K.

geboortedatum: [...]1961

geboorteplaats: D. A.

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in een eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten het gebrek aan samenhang op tussen de beide bestreden beslissingen. Volgens verweerder zouden de twee aangevochten beslissingen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of in het licht van de goede rechtsbedeling.

De Raad volgt dit standpunt geenszins. Verzoeker stelt immers volkomen terecht in diens verzoekschrift aangaande de samenhang ten eerste dat het bestreden bevel werd betekend op hetzelfde ogenblik als de eerste bestreden beslissing dermate dat kan aangenomen worden dat verweerder het bevel pas heeft uitgevaardigd naar aanleiding van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De Raad stelt eveneens vast dat beide beslissingen werden genomen door dezelfde gemachtigde. Ten tweede merkt verzoeker terecht op dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, hij terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf, hij derhalve opnieuw een verblijfsgrond heeft in afwachting van een beslissing ten gronde van zijn aanvraag en hij recht heeft op een attest van immatriculatie en dus niet het voorwerp kan uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609).

De Raad acht het dan ook gepast, wegens de duidelijke samenhang met het oog op de goede rechtsbedeling en om proceseconomische redenen het beroep tegen beide bestreden beslissingen samen te behandelen.

2.2. Verweerder werpt in zijn nota een tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten op omdat verzoeker geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van de verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel te geven, noch een bevel af te geven met dezelfde termijn voor vrijwillig vertrek. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging

van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en een manifeste beoordelingsfout, doordat verweerder geen afdoende onderzoek zou gevoerd hebben naar de (financiële) toegankelijkheid van de medische behandelingen in Armenië voor verzoeker.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

De bestreden beslissing werd geenszins redelijk en met de nodige zorgvuldigheid gemotiveerd, nu men zich louter steunt op de beschikbare medicatie en de mogelijkheden tot behandeling, zonder de toegankelijkheid ervan voor verzoeker zelf, afdoende na te gaan. Het is geenszins duidelijk of verzoeker in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

“Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook

toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.'

Verwerende partij stelt louter dat bepaalde zorgen gratis worden afgeleverd in Armenië, zonder evenwel in concreto aan te tonen dat de specifieke aandoeningen en medicatie voor verzoeker gratis zijn. Men verwijst in de tekst naar voetnoot 1, doch zulks heeft geen uitstaans met de bewering van verwerende partij. Het is niet duidelijk op grond waarvan verwerende partij kan besluiten dat de medische zorgen en medicatie voor de aandoeningen van verzoeker gratis zijn.

Verwerende partij heeft duidelijk geen afdoende onderzoek gevoerd naar de (financiële) toegankelijkheid van de medische zorgen (RvV 23.216, 19 februari 2009, T.Vreemd. 2009 nr. 4, p.332) voor verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de algemeen gekende informatie dat er discriminatie en corruptie heerst binnen de medische zorgen in Armenië.

Verwerende partij stelt louter (doch op oncontroleerbare wijze) dat de specifieke zorgen voor verzoeker gratis zouden zijn, aangezien zijn aandoeningen opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Evenwel moet in dat geval worden opgemerkt dat personen met dergelijke privileges in Armenië het slachtoffer zijn van discriminatie in de medische zorgen (zie The Country of Return Information Project, Country Sheet Armenia, <http://www.cri-project.eu/cs/cs-armenia-en.pdf>, February 2009, p 78 : "In Armenia there is not any kind of ethnic, religious discrimination. The discrimination rather is connected with the ability of the patients to pay for medical services. According to surveys, "(...) Groups with privileges, which are often the same as vulnerable groups, are not able in practice, to use their privileges with regard to fees and drugs. As people with privileges have mentioned, they are subjected to indifference and poor treatment if they do not directly pay for fees, and consequently prefer to pay in order to properly use the services. With regards to drugs, the problem is that often the most necessary and expensive drugs are not available at healthcare facilities, and these patients have to purchase them on their own. (...)". Dit is thans te vinden op http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Armenia/CS ARMENIA UPDATE JANUARI 2010 ENGLISH VERSION .pdf, p. 129) en ook van corruptie en onder-tafel-betalingen (zie The Country of Return Information Project, Country Sheet Armenia, <http://www.cri-project.eu/cs/cs-armenia-en.pdf>, February 2009, p 82 : Bribes for doctors: The health care system of Armenia still suffers of informal payments. "(...) Out-of- pocket payments (...) can be divided into three categories: official (formal) copayments charged for services that are only partly covered by the state budget; official (formal) direct user charges for the provision of services outside the state benefits package, and unofficial or informal payments, including gratuities provided on a voluntary basis or demanded by providers for services, over and above the official state payments and user fees. (...) Informal payments have now developed into an almost formalized system of fees, including barter goods and services in rural areas, for health care providers, auxiliary personnel and administrators. (...)")

According to the survey done by Transparency International Armenia conducted in 2006, healthcare sector was considered as "the first most corrupt sector/service" by the respondents."

Dit is thans te vinden op http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Armenia/CS ARMENIA UPDATE JANUARI 2010 ENGLISH VERSION .pdf, p. 128)

Aldus is het redelijkheidsbeginsel, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, aangezien verwerende partij met deze relevante gegevens geen rekening mee heeft gehouden bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen.

Nochtans heeft zulks zonder twijfel gevolgen voor de toegankelijkheid tot de medische zorgen voor verzoeker. Dat het IOM terugkerende Armeniërs assisteert bij hun reïntegratie, is dienaangaande weinig relevant, aangezien geenszins is aangetoond dat verzoeker op het IOM beroep kan doen om toegang te krijgen tot medische zorgen.

Aangezien bovendien niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door verzoeker in te nemen medicatie en wat de kostprijs is van een consultatie bij de diverse specialisten, kan niet worden gesteld dat verzoeker op vrienden of kennissen beroep kan doen voor financiële hulp bij het bekomen van de nodige medische zorgen. Indien niet geweten is hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, kan niet beweerd worden - voor zover zulks al van hen zou mogen worden verwacht (quod non) - dat vrienden op afdoende wijze kunnen tussenkomen in de kosten.

Dat het middel derhalve ernstig is."

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 september 2013 blijkt dat deze van mening is dat de arteriële hypertensie, ernstig coronair lijden met oud myocardinfarct en diastolisch hartfalen alsook het licht tot matig reactioneel anxio-depressief syndroom geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Hieruit blijkt alvast dat de arts-adviseur de ernst zelf van de weerhouden aandoeningen op zich niet betwist doch meent dat de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn.

Verzoeker betwist de beschikbaarheid niet, maar wel de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling.

Wat betreft de toegankelijkheid stelt het advies van de ambtenaar-geneesheer:

“In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra.¹

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.²

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Armenië - het land waar zij tenslotte 50 jaar verbleef geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp."

1 Hij startte met Asaflow en Simvastatine, verving Cedocard door Coruno en Cedocar naargelang noodzaak bij pijn op borst in rust.

2 Dit zijn de recentste medische getuigschriften/verslagen met vermelding van de precieze aard van betrokkenes cardiale onderhoudsbehandeling waarover wij beschikken."

Verzoeker verwijst naar de stelling van verweerder dat bepaalde zorgen gratis worden afgeleverd zonder evenwel *in concreto* aan te tonen dat dit ook geldt voor de specifieke aandoeningen en medicatie van verzoeker. De verwijzing naar voetnoot 1 heeft volgens verzoeker geen betrekking op de voormelde bewering waardoor het niet duidelijk zou zijn op grond waarvan verweerder stelt dat de zorgen en medicatie gratis zouden zijn voor verzoeker. Vervolgens stelt verzoeker dat verweerder geen rekening gehouden heeft met de discriminatie en corruptie die er heerst binnen de medische zorgen in Armenië. Verzoeker stelt dat een verwijzing naar de lijst voor gratis zorgen niet volstaat omdat uit de informatie blijkt dat mensen met dergelijke voorrechten in Armenië het slachtoffer zijn van discriminatie. Verzoeker citeert hierbij uit de pagina's 128 en 129 van het rapport van Caritas International "Country sheet Armenia" van januari 2010, dat zich *in extenso* in het administratief dossier bevindt.

De Raad stelt vast dat de bron waarop de arts-adviseur zich steunt in zijn advies om de stelling te staven dat de aandoening van verzoeker is opgenomen in de lijst voor gratis zorgen, inderdaad niet relevant is, nu die referentie stelt: *"hij startte Asaflow en Simvastatine, verving Cedocard door Coruno en Cedocard naargelang noodzaak bij pijn op de borst in rust."* Hieruit blijkt inderdaad minstens een onzorgvuldige overname van de nota toegankelijkheid, waarnaar verweerder in de nota verwijst, die zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze nota blijkt dat verweerder in deze heeft verwezen naar het rapport van Caritas Country sheet Armenia van januari 2010, pagina's 123 en 146. Op pagina 123 lezen we dat onder meer psychiatrische hulp, ambulante hulp in poliklinieken en spoedgevallen vallen onder primaire medische hulp die gratis door de staat wordt verstrekt. Vervolgens worden de sociale kwetsbare groepen gedefinieerd. Het is echter onduidelijk of verzoeker onder een van deze kwetsbare groepen zou kunnen vallen. Er is evenmin duidelijk sprake van cardiologische hulp, die in de eerste plaats door de arts-adviseur is weerhouden voor verzoekers belangrijkste aandoening. Tegelijk nuanceert het rapport deze informatie op deze pagina door te stellen dat gevallen die nood hebben aan dure technologieën niet vallen onder het gratis pakket van medische diensten. Op pagina 146 wordt enkel verwezen naar een link van een website voor een rapport van "MSF" in Armenië over mentale gezondheidszorg. De passages die verzoeker in zijn verzoekschrift heeft geciteerd uit datzelfde rapport van Caritas dat verweerder als bron heeft gehanteerd, nuanceren echter zeer sterk het principieel gratis aanbod van bepaalde gezondheidszorg in Armenië. In deze passages stelt het rapport dat bevoorrechte groepen, die vaak dezelfde groepen zijn als de kwetsbare groepen, in de praktijk geen gebruik kunnen maken van hun privileges met betrekking tot medicijnen. Ze worden onderworpen aan onverschilligheid en slechte behandeling als ze niet onmiddellijk betalen en bijgevolg verkiezen zij te betalen met het oog op een gepast gebruik van de dienstverlening. Wat betreft de medicatie, is het probleem volgens dit verslag vaak dat de meest noodzakelijke en dure medicatie niet beschikbaar zijn in de gezondheidsfaciliteiten en de patiënten ze zelf moeten aankopen. Verder stelt het door verzoeker aangehaalde citaat dat het gezondheidssysteem lijdt onder informele betalingen, waarbij de "uit-de-zak betalingen" in drie categorieën kunnen onderverdeeld worden: formele bijbetalingen voor diensten die maar gedeeltelijk door het staatsbudget worden gedekt, directe betalingen voor diensten die vallen buiten het pakket van door de staat verstrekte voordelen en informele betalingen, met inbegrip van gratis of op vrijwillige basis verstrekte diensten. De informele betalingen zijn, volgens dit citaat, nu ontwikkeld tot het formele systeem. Minstens stelt de Raad in deze dus een partiële en bijzonder summiere lezing vast door verweerder van het rapport van Caritas.

Wat betreft de stof "Simvastatine" dat onder meer door de arts-adviseur werd weerhouden, blijkt bijvoorbeeld uit de "Answer form met uniek kenmerknummer AM – 2813 – 2013" op pagina 5 dat deze stof twee sterretjes naast de naam krijgt. Op pagina 6 van dit document staat daaromtrent bij "availability of medication" *"if it is not included in National Essential Drug List a medication (signed with **) will be available in drug stores regularly by medical prescriptions and with payment.* (vrij vertaald: als het niet is opgenomen in de nationale essentiële medicatielijst, zal een medicijn (aangeduid met **) beschikbaar zijn in medicijnenwinkels op voorschrift en op betaling). Hieruit lijkt althans afgeleid te kunnen worden dat althans het medicijn met de stof Simvastatine, dat door de arts-adviseur werd weerhouden, niet gratis verkrijgbaar is, in weerwil van wat de arts-adviseur in het stuk aangaande de toegankelijkheid

stelt. De lijst van geregistreerde medicijnen in Armenië (actueel tot 31.12.2012), eveneens in het administratief dossier, vermeldt weliswaar ook “simvastatin”, doch het is de Raad niet duidelijk of dit de lijst met “essentiële” medicatie is, en hoe dan ook is de informatie in het AM – 2813 – 2013 formulier recenter dan die lijst van geregistreerde medicijnen. De tweede bron waar de arts-adviseur naar verwijst, althans volgens de “nota toegankelijkheid” in het administratief dossier, is het rapport van de International Organisation of Migration (hierna verkort IOM) “Country fact sheet Armenia, van augustus 2011. Ook deze bron onderschrijft de stelling van verzoeker dat toegang tot gezondheidszorg in Armenië problematisch is. Zo leest de Raad op pagina 20 *“a fundamental problem in primary care concerns the issue of access, which has become excessively difficult for a large segment of the population. They are unable to pay out-of-pocket funds for health care services”* (vrij vertaald: een fundamenteel probleem in de primaire zorg heeft betrekking op de toegang, die extreem moeilijk is geworden voor een breed segment van de bevolking. Ze zijn niet in staat om uit-de-zak betalingen te betalen voor gezondheidszorg). Of nog op pagina 21 *“It is estimated that 25% of the total annual health care expenditures are covered by the state, 15% by humanitarian aid, and 60% out – of – pocket.”* (vrij vertaald: het wordt geschat dat 25% van de totale jaarlijkse uitgaven voor gezondheidszorg zijn gedekt door de staat, 15% door humanitaire hulp, en 60 % uit de zak.) En op dezelfde pagina *“Rather than co-insurance or co-payments systems, the Ministry of Health has opted to introduce a system whereby patients pay the full cost of treatment out – of – pocket directly to medical providers.”* (vrij vertaald: eerder dan co-verzekering of co-betalingssystemen, heeft het ministerie van gezondheidszorg ervoor geopteerd een systeem in te voeren waarbij de patiënten direct uit hun zak betalen aan de zorgverstrekkers.). De realiteit lijkt dus ver te staan van de principiële gratis zorgverstrekking door de staat waar de arts-adviseur in zijn motieven aangaande de toegankelijkheid vanuit gaat.

Waar verweerder nog verwijst naar assistentie van terugkeerders bij hun reïntegratie en microkredieten van IOM waarop verzoeker een beroep zou kunnen doen, en men niet uit het advies van de arts-adviseur, maar uit de nota toegankelijkheid kan afleiden dat verweerder verwijst naar het rapport van IOM pagina 19 en volgende, blijkt dat verweerder hiermee verwijst naar het hoofdstuk over de gezondheidszorg. In dit hoofdstuk is geen sprake van microkredieten of andere steun van IOM. De Raad heeft op pagina 42 wel een stuk kunnen ontwaren *“procedures to start self-employment”* (vrij vertaald: procedures om zelfstandig werk te starten) over microkredieten voor terugkeerders maar zoals verzoeker terecht stelt, blijkt ook niet uit dit onderdeel dat hij beroep kan doen op de IOM om toegang te krijgen tot de medische zorgen.

Tot slot stelt verzoeker terecht dat nu geenszins duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door verzoeker in te nemen medicatie en van de consultaties bij de diverse specialisten, niet kan worden volstaan met een eenvoudige verwijzing naar diens eventuele familie, vrienden of kennissen voor tijdelijke financiële hulp. De hierboven geschetste context waaruit zowel uit het rapport van Caritas als uit het rapport van IOM blijkt dat men in Armenië *de facto* hoofdzakelijk zelf voor de medische kosten moet instaan, is in die zin essentieel en tegenstrijdig aan het vertrekpunt van verweerder dat de zorgverstrekking *in se gratis* zou zijn. De Raad benadrukt hierbij dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins het recht inhoudt op een verblijfsmachtiging indien de medische zorgen in het herkomstland betalend en dus niet gratis zijn. Echter, zoals verzoeker terecht opmerkt, dient de gemachtigde na te gaan of de vreemdeling in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen. Een zorgvuldig onderzoek van de toegankelijkheid van de door de arts-adviseur weerhouden noodzakelijke zorg, blijkt niet.

Waar verweerder in de nota stelt dat verzoeker niet concreet in zou gaan op de concrete motieven in het advies van de ambtenaar-geneesheer, volgt de Raad niet. Zoals *supra* blijkt, is verzoeker concreet en met rede op de drie argumenten die verweerder heeft aangewend om te stellen dat de noodzakelijke zorgen toegankelijk zijn, ingegaan, zonder zich te beperken tot een vaag betoog maar met onder meer concrete verwijzingen naar citaten uit het Caritas-rapport waarop verweerder zich zelf heeft gesteund. Waar verweerder verder nog een uitgebreid betoog ontwikkelt om te stellen dat de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet beschouwd worden binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals bepaald in het arrest N. v. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft de Raad reeds herhaaldelijk in algemene vergadering (onder meer RvV AV 12 december 2014, nrs. 135 035, 135 038 en 135 039) en met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) gesteld dat deze stelling niet kan onderschreven worden. Bijkomend blijkt uit het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 13 december 2016, Paposhvili t. België, nr. 41738/10 dat het Hof zelf zijn drempel heeft verlaagd bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) in medische dossiers. Er wordt door het Hof niet langer een imminent risico op overlijden vereist en aangaande de toegankelijkheid stelt het Hof in § 190 “de autoriteiten moeten eveneens nagaan in welke mate het individu effectief toegang zal hebben tot die hulp en die diensten in de ontvangende staat. Het hof stelt in dat verband dat hij eerder reeds de toegankelijkheid van zorg in vraag heeft gesteld (zie Aswat, boven geciteerd, § 55 en Tatar, boven geciteerd, §§ 47-49) en heeft verwezen naar de noodzaak om de kost van de medicatie en behandeling in overweging te nemen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de afstand die moet worden afgelegd om toegang te hebben tot de noodzakelijke hulp (zie Karagoz v. Frankrijk (beslissing), nr. 47531/99, 15 november 2001; N. t. Verenigd Koninkrijk, boven geciteerd, §§ 34-41, en de referenties daar; en E.O. t. Italië (beslissing), boven geciteerd) (vrij vertaald)”. Waar verweerder nog ingaat op het argument van verzoeker dat het weinig relevant is dat de IOM terugkerende mensen assisteert, gaat verweerder voorbij aan het vervolg van het betoog van verzoeker, met name dat niet is aangetoond dat hij op de IOM kan beroep doen om toegang te krijgen tot medische zorgen. Waar verweerder nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, weze aangestipt dat die geen precedentswaarde hebben in een continentale rechtstraditie. Verweerder merkt tot slot nog terecht op dat het de Raad als annulatierechter niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde, maar het komt de Raad wel degelijk toe na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorg in Armenië voor verzoeker op zorgvuldige wijze is te werk gegaan en geen uitermate summiere en partiële lezing heeft gedaan van de eigen bronnen waarop hij zich heeft gesteund, zoals *in casu* het geval is.

Nu is vastgesteld dat het medisch advies van 16 september 2013, waarop de bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt, niet is voortgevloeid uit een zorgvuldig onderzoek naar de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorg voor verzoeker, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens onzorgvuldig is tot stand gekomen.

Het eerste middel is gegrond. Dit leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

In het tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, die als *accessorium* kan beschouwd worden van de eerste bestreden beslissing (zie *supra* 2.1.), voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM, doordat verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening zou gehouden hebben met de ontoegankelijke behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst.

Hij licht dit tweede middel toe als volgt:

“Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoereikende behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een meer afdoend onderzoek moeten voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen voor verzoeker in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKÀERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

‘Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.’

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van zijn medische situatie.

Een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 16.09.2013 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de

wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden, werd afgesloten met een ongegrondheidsbeslissing, is dan ook op zijn plaats.

Ten overvloede merkt verzoeker nog op dat de Raad in haar arrest dd. 27.02.2013 nr. 97 962 reeds terecht heeft gesteld dat wanneer de eerste bestreden beslissing dd. 16.09.2013 die handelt over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoeker, wordt vernietigd, verzoeker terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter Vw. Verzoeker heeft in dat geval derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag. Hij heeft ook recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer te worden gehaald en (weerom) te worden vernietigd."

Zoals onder 2.1. reeds toegelicht, stelt de Raad vast dat nu de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, verzoeker terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Hij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat hij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie de impliciete intrekking of de opheffing of het verdwijnen van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het eveneens aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Bovendien voert verzoeker in diens tweede middel ook terecht aan dat verweerder alvorens een bevel uit te vaardigen een meer afdoende onderzoek had moeten voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen voor verzoeker in het land van herkomst. Nu het eerste middel hierop betrekking had en gegrond werd bevonden, dient ook om die reden het bevel als *accessorium* te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES